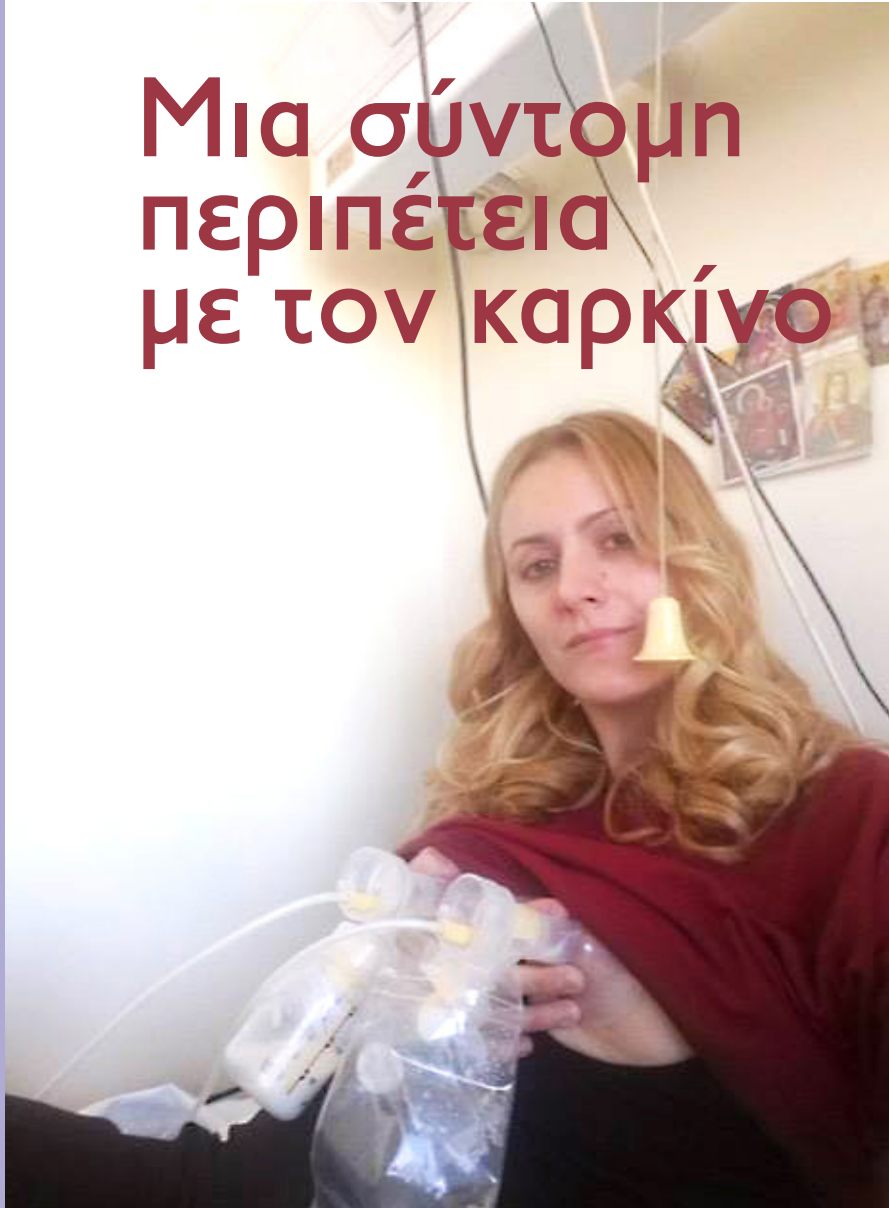

Μια σύντομη περιπέτεια με τον καρκίνο

άντληση πριν το χειρουργείο

Ονομάζομαι Τσακλίδου Στέλλα και κατοικώ στο Αρκαλοχώρι Ηρακλείου. Είμαι παντρεμένη και μητέρα 3 παιδιών, όλα εκ των οποίων έχουν θηλάσει μακροχρόνια. Δεν αντιμετώπισα ποτέ ιδιαίτερες δυσκολίες με το θηλασμό, όπως άλλες μητέρες, τις ιστορίες των οποίων διαβάζω και παίρνω κουράγιο και προσωπικά τις θαυμάζω άπειρα. Ο θηλασμός υπήρξε για την οικογένειά μας κάτι που το θέλαμε πολύ, το πετύχαμε και πλέον, μετά από θηλασμούς τριών παιδιών, είναι το απολύτως φυσικό και συνηθισμένο.

Πριν από 3 περίπου χρόνια γνώρισα τη Σύμβουλο Θηλασμού της LLL στην Κρήτη (τη μοναδική σύμβουλο στο νησί τότε). Ανέπτυξα μαζί της μία σχέση στενή έκτοτε και ξεκίνησα να πηγαίνω στις Συναντήσεις. Πιο πολύ ξεκίνησα για να προσφέρω από την εμπειρία μου στις νέες μητέρες. Στην πορεία απέκτησα μία πολύτιμη φίλη που έμελλε να παίξει καθοριστικό ρόλο στη ζωή μου.

Το Νοέμβριο του 2016, μία μέρα μετά την ονομαστική μου εορτή επικοινωνήσα με τη Σύμβουλο Θηλασμού σχετικά με μία διαταραχή στην έμμηνο ρύση που μου συνέβαινε τους τελευταίους 2 μήνες. Δεν ήμουν σίγουρη αν επρόκειτο για κάτι σοβαρό, μάλλον κάτι μηδαμινής σημασίας σκέφτηκα, αλλά για να είμαι σίγουρη σκέφτηκα να ρωτήσω. Εμπιστεύομαι τη Σύμβουλο Θηλασμού τις LLL και τις πηγές της. Ξέρω ότι τηρεί το απόρρητο κι έτσι νιώθω ότι θα μπορούσα να της εκμυστηρευτώ πολλά. Η συμβουλή της ήταν να δω έναν ενδοκρινολόγο και να μην το αφήσω. Μου σύστησε κάποιον της εμπιστοσύνης της, αλλά λόγω φόρτου εργασίας δε μπορούσα να βάλω ένα ραντεβού στο Ηράκλειο. Προτίμησα να πάω σε κάποιον εδώ στο χωριό που μένω και αν επρόκειτο για κάτι σοβαρό τότε να κλείσω ραντεβού στο Ηράκλειο.

Πήγα στο ραντεβού. Ο ενδοκρινολόγος με άκουσε προσεκτικά και κατόπιν μου έκανε έναν υπέρηχο. Με το που ακούμπησε την κεφαλή επάνω μου, έβγαλε έναν αναστεναγμό και σταμάτησε. «Κάτι ήδη βλέπω», μου είπε. Μου ακούστηκε εξωγήινο όλο αυτό. Δε φανταζόμουν ότι υπήρχε κάτι παθολογικό να δει. Δεν περίμενα ποτέ να εντοπιστεί κάτι άσχημο από τον υπέρηχο. Το κακό ήταν ότι δε γνώριζα τίποτα για αυτήν την ιατρική ειδικότητα κι έτσι δεν ήξερα τι το κακό μπορεί να βλέπει. Μου είπε ότι έχω έναν μικρό «ύποπτο» όζο. Το κεφάλι μου γύριζε. Τι εννοούσε ύποπτο; Μου είπε ότι μάλλον δεν πρόκειται για κάτι σοβαρό, αλλά ότι θέλει οπωσδήποτε να κάνω παρακέντηση.

Έφυγα ζαλισμένη από το ιατρείο του. Πήγα σπίτι και προσπάθησα αρχικά να ξεχαστώ για να μπορέσω να ηρεμήσω. Σκέφτηκα να ζητήσω δεύτερη γνώμη. Και πάλι, έτρεξα στη Σύμβουλο Θηλασμού της LLL. Με παρέπεμψε σε μία γνωστή της, πολύ καλή ακτινολόγο με υπερήχους τελευταίας τεχνολογίας. Πήγα ήρεμη. Αλλά, πια είχα μία διάγνωση στα χέρια μου. Τα μηχανήματα έδειξαν 90% πιθανότητα να νοσώ από καρκίνο του θυρεοειδούς.

Το πήρα αμέσως απόφαση και το ανακοίνωσα σε μερικούς στενούς φίλους και στους γονείς μου. Δεν ήξερα πως θα κινηθώ στη συνέχεια. Η Σύμβουλος Θηλασμού της LLL, ήταν εκεί για να με ακούει. Βρέθηκε ενδοκρινολόγος και συνέστησε παρακέντηση. Την έκανα και τα ευρήματα επιβεβαιώθηκαν. Επρόκειτο για καρκίνο του θυρεοειδούς και συγκεκριμένα για θηλώδες καρκίνωμα. Συστάθηκε ολική θυρεοειδεκτομή.

Σε όλη αυτήν την περιπέτεια το μωρό μου, 17 μη-

άντληση μετά το χειρουργείο

Ο θηλασμός δεν υπήρξε βάρος αυτήν την περίοδο. Δεν ήταν κάτι που έκανα παρά τον καρκίνο. Ήταν αυτό που με βοηθούσε να τον αντιμετωπίσω. Χάρηκα που δεν απαιτούνταν διακοπή του θηλασμού λόγω της ασθένειάς μου.

ών, ήταν κι εκείνο εκεί. Τα χάρδια του στο λαιμό μου όσο έπινε το γάλα μου ήταν βάλσαμο. Μαλάκωναν τον πόνο μου. Τα γλυκά του μάτια που με κοιτούσαν όσο θήλαζε έγιναν μια άγκυρα με τη ζωή. Δεν ένιωσα να πέφτω, να λυγίζω. Ένιωθα να πατάω γερά στα πόδια μου. Με κρατούσε το μωρό μου, ο σύζυγός μου, τα μεγάλα μου παιδιά, οι μαθητές μου στο σχολείο. Δε θέλησα να πεθάνω γιατί είχα πράγματα να αγαπώ. Ήθελα να είμαι εδώ για όλους αυτούς τους ανθρώπους.

Ο θηλασμός δεν υπήρξε βάρος αυτήν την περίοδο. Δεν ήταν κάτι που έκανα παρά τον καρκίνο. Ήταν αυτό που με βοηθούσε να τον αντιμετωπίσω. Χάρηκα που δεν απαιτούνταν διακοπή του θηλασμού λόγω της ασθένειάς μου. Έτσι ένιωθα ότι το σώμα μου δεν έχει αποτύχει εντελώς. Ένιωθα ότι παρά την ασθένειά του μπορεί και μεγαλώνει έναν άνθρωπο κι αυτό για μένα ήταν πολύ σημαντικό. Με έκανε να νιώθω ότι τα καταφέρνω. Ένιωθα ευγνώμων απέναντι στο σώμα μου. Δεν το κατηγόρησα λεπτό.

Ευτυχώς, χάρη στο μοίρασμα γνώσης άλλων μητέρων που πέρασαν κι αυτές από τον καρκίνο του θυρεοειδούς, βρήκα σύντομα έναν εξαιρετικό χειρουργό που δέχτηκε να με χειρουργήσει άμεσα στην Αθήνα σε ιδιωτική κλινική. Αν και στην αρχή το σκεφτόμουν, χαίρομαι που ταξιδέψαμε μαζί με το σύζυγό μου και πήγαμε για το χειρουργείο εκεί. Ο χειρουργός, ιδιαίτερα φιλικός προς τον θηλασμό, με καθησυχάσε πολύ. Μου ζήτησε να έχω μαζί μου θήλαστρο και να αντλώ και μου υποσχέθηκε ότι σύντομα θα είμαι πίσω στο μωρό μου και θα θηλάζουμε και πάλι κανονικά.

Έτσι κι έγινε. Νοίκιασα νοσοκομειακό θήλαστρο και με το που εισήχθη στην κλινική άρχισα να

αντλώ ανά τρίωρο. Το χειρουργείο έγινε και δεν κατάλαβα τίποτα. Δε θυμάμαι καν να πέφτω σε ύπνο από τη νάρκωση. Το μόνο που θυμάμαι ήταν ότι με ξύπνησαν και μου παν «τελειώσε!». Ένιωσα τέτοια χαρά που άρχισα να φιλώ τα χέρια όλων στην ανάνηψη: της νοσηλεύτριας, του χειρουργού, του αναισθησιολόγου. Ήμουν τόσο χαρούμενη που όλα τελείωσαν. Ανυπομονούσα να συναντήσω τον σύζυγό μου να του πω πόσο καλά ένιωθα.

Ο άντρας μου συγκινήθηκε πολύ όταν με είδε τόσο χαρούμενη να βγαίνω από το χειρουργείο. Τόσον καιρό έστεκε βράχος δίπλα μου και δεν μου έδειξε ποτέ πόσο ανησυχεί. Η νοσηλεία μου ήταν βραχεία. Συνέχισα με τη βοήθεια του συζύγου να αντλώ ανά τρίωρο και σε δυο μέρες ήμουν ήδη σπίτι μου. Το μωρό μου αυτές τις μέρες είχε μείνει με τη μητέρα μου. Το καμένο της ζητούσε το πρώτο βράδυ επί ώρες γάλα δείχνοντας το στήθος της και λέγοντας «θέλω από». Η μαμά μου απαντούσε, «η γιαγιά είμαι, μωρό μου. Δεν είμαι η μαμά». Το δεύτερο βράδυ είχε πια απογοητευτεί και σταμάτησε να ζητάει.

Με το που άνοιξε η πόρτα και μπήκα μέσα στο σπίτι έτρεξε πάνω μου. Την πήρα αγκαλιά αμέσως ξεχνώντας πως δεν έπρεπε να σηκώσω βάρος. Γέλασε λιγάκι και κρύφτηκε στο στήθος μου λέγοντας γλυκά «ατό, από» και δείχνοντας το στήθος. Την θήλασα με τόση χαρά όση ποτέ πρώτα... Όλη μέρα θήλαζε. Ελάχιστα λεπτά με άφησε την πρώτη μέρα. Ένιωσα τόσο όμορφα που συνεχίσαμε από κει που το αφήσαμε. Τόση αγαλλίαση. Το πιο όμορφο δώρο ήταν. Αγαπώ τα παιδιά μου. Είμαι ευγνώμων για όσα μοιραζόμαστε. Χαίρομαι που ο θηλασμός με βοήθησε να ζήσω, που έγινε η ελπίδα και η παρηγοριά μου.

νικήτρια

Όλα τελειώσαν. Ή σχεδόν όλα. Εύχομαι κάθε γυναίκα να μπορεί να ωφελείται τόσο πολύ από τα δώρα της φύσης.

Στέλλα Τσακλίδου, Ηράκλειο Κρήτης